

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 27. juna 2019. godine
Br. ref.:RK 1378/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI185/18

Podnosilac

Limak Kosovo International Airport J.S.C, "Adem Jashari"

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova Rev.br. 271/2018
od 10.oktobra 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnelo Akcionarsko društvo Limak Kosovo International Airport J.S.C, "Adem Jashari" (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa sedištem u selu Vrelo, opština Lipljan, kojeg po ovlašćenju zastupaju Fazli Gjonbalaj i Leonora Fejzullahu.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud), Rev. br 271/2018, od 10. oktobra 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su prema tvrdnjama podnosioca zahteva povređena prava podnosioca zahteva garantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6 (Pravo na pravično suđenje) kao i članom 1 Protokola br. 1 uz Evropsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava i sloboda (u daljem tekstu: Konvencija).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 4 člana 21 [Opšta načela] istavu 7 člana 113 [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22 [Procesuiranje podnesaka] i 47 [Individuralni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim Sudom

5. Dana 23. novembra 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 12. decembra 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifii Safet Hoxha.
7. Dana 20. decembra 2018. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i dostavio kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
8. Dana 12. aprila 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo jedan dopis sudu sa naslovom „[...] u vezi sa predmetima registrovanim pred Ustavnim Sudom DHE a posebno u vezi sa predmetom registrovanim sa [...] brojem KI132/18” i pridružio je Sudu Sporazum o Javno Privatnom Partnerstvu (u daljem tekstu: JPP).
9. Dana 16. maja 2019. godine, podnosilac zahteva je ponovo poslao jedan dopis sa naslovom „Podnesak u vezi sa predmetima regisrovanim pred Ustavnim Sudom“. U kome je u osnovi ponovio tvrdnje koje je ranije iznosio.

10. Dana 27. maja 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica predmeta

11. Dana 12. avgusta 2010. godine, Vlada republike Kosovo i podnosilac zahteva su potpisali JPP. Pre potpisivanja sporazuma JPP, Aerodrom Priština se zvao Međunarodni Aerodrom Priština (u daljem tekstu: MAP).
12. Na osnovu spisa predmeta, primećuje se da je radnik F.M. (u daljem tekstu: radnik) bio zaposlen u MAP. Na osnovu JPP sporazuma, podnosilac zahteva je preuzeo obavezu da sve radnike zadrži u radnom odnosu još 3 (tri) godine.
13. Radnik je bio u redovnom radnom odnosu kod podnosioca zahteva od 4. aprila 2011. godine do 3. aprila 2014. godine. Dana 3. marta 2014. godine, odnosno 30 (trideset) dana pre isteka ugovora, podnosilac zahteva je obavestio radnika da *"... se u skladu sa politikama Odbora direktora i Zakonom o radu Kosova, kao i odlukom o budućem planiranju ljudskih resursa neće produžiti ugovor posle 03.04.2014. godine"*.
14. Dana 17. marta 2014 godine, radnik je izjavio žalbu podnosiocu zahteva *"...sa predlogom da se obaveštenje o neproduženju ugovora o radu od 03.03.2014. godine poništi kao nezakonito i da tužioca vrati na ranije radno mesto sa svim pravima iz radnog odnosa."*
15. Dana 24. marta 2014. godine, podnosilac zahteva je odbio, kao neosnovanu, žalbu radnika.
16. Radnik je podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Prištini – ogranak u Lipljanu (u daljem tekstu: Osnovni sud), tražeći da se poništi obaveštenje od 3. marta 2014. godine, koje je doneo podnosilac zahteva, i obaveže podnosilac zahteva da zaposlenog vratina posao sa svim pravima i obavezamaka i da mu nadoknadi pretrpljenu materijalnu štetu.
17. Dana 15. maja 2015. godine, Osnovni sud je, presudom (C. br. 201/2014), (i) usvojio tužbeni zahtev radnika kao osnovan, (ii) poništio obaveštenje podnosioca zahteva od 03. marta 2014. godine, kao i odgovor podnosioca zahteva od 24. marta 2014. godine o neproduženju ugovora o radu (iii) obavezao podnosioca zahteva da vrati radnika na posao, (iv) obavezao podnosioca zahteva da radniku isplati određeni iznos u ime materijalne štete i (v) obavezao podnosioca zahteva da pokrije troškove parničnog postupka.
18. Podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud), protiv presude (C. br. 201/2014) Opštinskog suda, ističući da je osporena presuda doneta uz bitnu povredu proceduralnih odredbi, pogrešno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava.
19. Podnosilac zahteva je žalbom u osnovi isticao da je Osnovni sud nepravilno utvrdio činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 3 godine radnog staža, podnosilac zahteva smatra da je usled ovako pogrešnog utvrđenog činjeničnog stanja došlo do pogrešne

primene materijalnog i procesnog prava i da je presuda osnovnog suda u suprotnosti sa članom 9.18 Sporazuma o javno-privatnom partnerstvu, potpisanog od strane Vlade Republike Kosovo i preduzeća Limak Kosovo International Airport od 12.08.2010. godine.

20. Dana 18. juna 2018. godine, Apelacioni sud je, presudom (Ac. br. 3644/2015), odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu (C. br. 201/2014) Osnovnog suda, smatrajući istu pravičnom i zakonitom, i ističući da je prvostepeni sud dao konkretne razloge za odlučne činjenice i pružajući odgovarajuća objašnjenja za takvu odluku na osnovu relevantnih zakonskih odredbi.
21. Dana 11. jula 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Opštinskog suda i presude Apelacionog suda Kosova, navodeći da je došlo do bitne povrede proceduralnih odredbi i pogrešne primene materijalnog prava. Podnosilac zahteva je tvrdio da nižestepeni sudovi nisu uzeli za osnov član 9.18 Sporazuma JPP-a, po kojem podnosilac zahteva preuzima obavezu sa radnike zadrži na poslu 3 (tri) godine. Štaviše, podnosilac tvrdi da je „sud izvršio stapanje rada dva različita poslodavca“.
22. Dana 10. oktobra 2018. godine, Vrhovni sud je, presudom Rev. br. 271/2018, odbio kao neosnovanu reviziju podnosioca zahteva, obrazlažući „... revizioni navodi neosnovani zbog toga što je u presudama prvostepenog i drugostepenog suda dato dovoljno razloga o odlučnim činjenicama koji su pravno valjani za pravilno presuđivanje u ovoj pravnoj stvari, a koji su prihvatljivi i za ovaj Sud. Drugostepeni sud je pri odlučivanju povodom žalbe tuženog ocenio sve žalbene navode, za iste je naveo dovoljno ubedljivih razloga koje prihvata i revizioni sud.“.

Navodi podnosioca

23. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da „Vrhovni sud Kosova je presudom Rev. br. 271/2018 [...] prekršio njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje koje je zagarantovano članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], iz razloga što nije obrazložio sudsku odluku, navodeći dalje da je „kao posledica nedostatka obrazloženja, osporena odluka lišila podnosioca zahteva ustavnog prava na delotvorno pravno sredstvo“, čime mu je povređeno i pravo zagarantovano Ustavom, članom 32. i članom 24. [Jednakost pred zakonom], a kao posledica ovih povreda, podnosiocu je prekršeno i pravo na imovinu iz člana 46. [Zaštita imovine] Ustava. Podnosilac takođe navodi da je došlo do povrede člana 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP.“
24. Podnosilac zahteva u osnovi svoj zahtev obrazlaže ističući da suredovni sudovi pogrešno utvrdili činjenično stanje i da je došlo do pogrešne primene procesnog i materijalnog prava ističući da odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložile sledeće;

- (i) Da su redovni sudovi nepravilno utvrdio činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 3 godine radnog staža.
 - (ii) Da je podnosilac imao pravo da obaveštenjem prekine radni odnos u skladu sa ugovorom o radu, član 1.1 i članom 67. stav 1.3, kao i članom 71. stav 2 Zakona o radu br. 03/L-212.
 - (iii) Da redovni sudovi pogrešno protumačili član 10.5 Zakona o radu br. 03/L-212, iz razloga što se on ne može primeniti na preduzeće Limak, s obzirom na to da radnik nije imao deset (10) godina neprekidnog radnog staža kod tuženog
 - (iv) Da redovni sudovinu uzeli u obzir član 9.18 Sporazuma o JPP-u, prema kome, podnosilac zahteva preuzima obavezu da zadrži zaposlene na poslu u roku od 3 (tri) godine.
25. Podnosilac zahteva takođe citira presudu KI138/15 Ustavnog suda i ističe da je “primena materijalnog prava koja je mogla biti činjenica, bila odlučujući faktor u donošenju presude tog suda, ali Vrhovni sud nije uopšte rešio ovo pitanje, već je samo utvrdio da su sudovi nižeg stepena pravilno primenili odredbe materijalnog prava.”
26. Podnosilac zahteva da *“Ustavni sud treba da oceni da li je sudski postupak u celini bio pravičan i nepristrasan, kako se zahteva članom 31. Ustava (vidi: između ostalog, mutatis mutandis, Edwards protiv Ujedinjenog kraljevstva od 16. decembra 1992. godine, str. 34, serija A. br. 247, i B. Vidal protiv Belgije od 22. aprila 1992. godine, str. 33, serija A. br. 235).*
27. Podnosilac zahteva traži od Suda da ukine presudu Vrhovnog suda i stvar vrati na ponovno suđenje.

Odgovarajuće zakonske odredbe

Zakon br. 03/L-212 o Radu

Član 10

[Ugovor o radu]

5. Ugovor za jedan određeni period koja se zasniva na jasan način ili samorazumljiv za jedan period duži od deset (10) godine, zaposlenja smatra se kao ugovor za neodređeno vreme.

Član 67

[Prestanak ugovora o radu prema važećem zakonu]

1. Ugovor za rad prema zakonu na snagu se prekida:

[...]

1.3. istekom vreme trajanja ugovora;

Član 70

[Prestanak ugovora o radu od strane poslodavca]

1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom uz jedno vremensko upozorenje, kada:
 - 1.1. takva suspenzija je opravdana iz ekonomskih tehničkih ili organizacijskih razloga ili kada;
 - 1.2. zaposleni nije više sposoban obavljati radne dužnosti;
 - 1.3. poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom pod navedenim okolnostima utvrđenim u podstavu 1.1 i 1.2, ako je neprikladno za poslodavca za prenos zaposlenog u drugi posao, trenirati ili kvalifikovati njega za obavljanje posao ili neki drugi posao;
 - 1.4. poslodavac može da raskida ugovor o radu zaposlenom u traženom periodu najave prekida u:
 - 1.4.1. težim slučajevima lošeg ponašanja zaposlenog; i
 - 1.4.2. zbog ne zadovoljavajućeg ispunjavanja radnog obaveza;
 - 1.5. poslodavac mora obalvestiti zaposlenog o njegovom/njenom udaljenju odmah po nastupanju slučaja koji dovodi do udaljenja, ili u momentu kada je poslodavac saznao za taj slučaj;
 - 1.6. poslodavac može da raskine ugovor o radu zaposlenom bez prethodnog predviđenog upozorenja otkaza, tada kad:
 - 1.6.1. zaposleni je kriv za ponavljanje lošeg neozbiljnog ponašanja ili kršenja obaveza; i
 - 1.6.2. performansa zaposlenog je nezadovoljna i pored pismenog upozorenja.
2. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu prema podstavu 1.6. stava 1. ovog člana, samo ako je zaposleni primio opis u pismenoj formi o nezadovoljavajućoj performanci, na neodređenom vremenskom periodu, u kojem zaposleni treba unaprediti sopstvenu performanciju kao i jednu izjavu da učinak za njegovo poboljšanje će rezultirati sa otkazom sa posla bez ikakvog daljeg obaveštenja u pismenoj formi.

Član 71

[Obaveštenje o raskidu ugovora o radu]

1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu na neodređeno vreme na osnovu člana 70 u sledećim vremenskim intervalima otkaza/najavljivanja:
 - 1.1. od šest (6) meseci do dve (2) godine zaposlenja, trideset (30) kalendarskih dana;
 - 1.2. od dve (2) do deset (10) godine zaposlenja, četrdeset i pet (45) kalendarskih dana;
 - 1.3. preko deset (10) godine zaposlenja, šesdeset (60) kalendarskih dana.
2. Poslodavac ima pravo da raskine Ugovor o radu na ograničeno vreme uz obaveštenje od trideset (30) kalendarskih dana, Poslodavac koji ne namerava obnoviti ugovor za određeni period treba da informiše zaposlenog najmanje trideset (30) dana pre isteka ugovora. Neuspeh da nastupa na ovaj način će dati zaposlenom pravo da produži za dodatnih trideset (30) kalendarskih dana uz isplatu pune plate.

Sporazum o javno privatnom partnerstvu o poslovanju i proširenju Međunarodnog aerodroma priština

9.18 [Završetak osoblja]

„Privatni partner može da prekine zaposlenje ili neko drugo angažovanje bilo kojeg zaposlenog u MAP (i) u bilo koje vreme za pitanja koja su povezana sa zakonom, pravilima, administrativnim uredbama i dekretima (ii) po zajedničkom sporazumu ili (iii) bez ograničenja nakon treće (3) godišnjice od dana stupanja na snagu“.

Prihvatljivost zahteva

28. Sud prvo ocenjuje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje navedene Zakonom i Poslovníkom.

29. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

30. Sud se takođe poziva na stav 4 člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuje:

“4. Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva.”

31. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede osnovnih prava i sloboda, koje važe za pojedince i pravna lica (vidi: slučajeve Ustavnog suda br. KI41/09, podnosilac zahteva: Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C., rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14).

32. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47 [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.”

2. Osoba može da podnese pomenuti podneska samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”

33. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Podnosilac zahteva je pojasnio prava i slobode za koje tvrdi da su povređena navedenim odlukama, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.

34. Međutim, Sud treba dalje da oceni da li su ispunjeni uslovi propisani u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Dakle, pravilo 39 (2) Poslovnika, propisuje:

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.

35. Sud najpre primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da mu je povređeno pravo na fer i pravično suđenje garantovano članom 31 ustav i članom 6 EKLJP zato što odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložene dok povrede ostalih prava koja su garantovana Ustavom I EKLJP navodi kao posledicu povrede prava na fer i pravično suđenje.

36. Podnosilac zahteva u osnovi svoj zahtev obrazlaže ponavljanjem istih tvrdnji koje je iznosio i pred redovnim sudovima uvezi pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene procesnog i materijalnog prava ističući da odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložile sledeće;

(i) Da su redovni sudovi nepravilno utvrdio činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 3 godine radnog staža.

(ii) Da je podnosilac imao pravo da obaveštenjem prekine radni odnos u skladu sa ugovorom o radu, član 1.1 i članom 67. stav 1.3, kao i članom 71. stav 2 Zakona o radu br. 03/L-212.

(iii) Da redovni sudovi pogrešno protumačili član 10.5 Zakona o radu br. 03/L-212, iz razloga što se on ne može primeniti na preduzeće Limak, s obzirom na to da radnik nije imao deset (10) godina neprekidnog radnog staža kod tuženog

(iv) Da redovni sudovi nisu uzeli u obzir član 9.18 Sporazuma o JPP-u, prema kome, podnosilac zahteva preuzima obavezu da zadrži zaposlene na poslu u roku od 3 (tri) godine.

37. Ustavni sud će se izvršiti ocenu ustavnosti osporenih odluka redovnih sudova u vezi sa tvrdnjom podnosioca da odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložene osvrću se na svaki pojedinačni navod podnosioca.
38. Prvo, što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (i) da su redovni sudovi nepravilno utvrdio činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 3 godine radnog staža.
39. U vezi ovih navoda podnosioca zahteva, Sud primećuje da je Osnovni sud je obrazložio da je *“Na osnovu činjeničnog stanja utvrđenog iz gore navedenih izvedenih dokaza, kojima je sud poklonio veru, utvrđeno je da je tužilac kod prethodnika tuženog MAP „Adem Jashari“ a. d. zasnovao radni odnos od 21.11.2003. godine i da je kod istog radio neprekidno do 03.04.2011. godine, te da je od 04.04.2011. do 03.04.2014. godine neprekidno radio kod tuženog i samim tim je navršio preko 10 godina neprekidnog rada kod prethodnika tuženog i kod tuženog, pa je zasnovano na odredbi člana 10.5 Zakona o radu, sud došao do zaključka da se radni odnos na određeno vreme kod tuženog smatra radnim odnosom na neodređeno vreme, zbog čega sud smatra da je u ovakvoj situaciji, tuženi kako bi prekinuo tužiocu radni odnos na neodređeno vreme bio dužan da sprovede interni postupak za prekid radnog odnosa, a taj postupak se nije vodio kod tuženog, već je tužilac samo obavešten obaveštenjem o neproduženju ugovora o radu“* takođe osnovni sud *“... ocenjuje da je obaveštenje tuženog o neproduženju ugovora o radu tužioca, bez sprovođenja bilo kakvog internog postupka za prekid radnog odnosa, nezakonito.“*
40. Drugo što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (ii) da je podnosilac imao pravo da obaveštenjem prekine radni odnos u skladu sa ugovorom o radu, član 1.1 i članom 67. stav 1.3, kao i članom 71. stav 2 Zakona o radu br. 03/L-212.
41. U vezi ovih navoda podnosioca zahteva, Sud primećuje da je Osnovni sud najpre zaključio da *“... je obaveštenje tuženog o neproduženju ugovora o radu tužioca, bez sprovođenja bilo kakvog internog postupka za prekid radnog odnosa, nezakonito“*.
42. Istom presudom Osnovni sud je dalje obrazložio kada i pod kojim uslovima poslodavac može iskoristiti ovo mogućnost detaljno obrazlažući koje prethodne pravne mere mora preduzeti ističući da *“...ako je prekid radnog odnosa povezan sa tehničkim, ekonomskim ili organizacionim razlozima, u skladu sa odredbama člana 70. u vezi sa članom 76. Zakona o radu, tuženi je bio dužan da izradi pismeni program i primeni ove odredbe ZR-a i osim obaveštavanja tužioca mesec dana pre nego što bi mu prekinuo radni odnos, bio je dužan da obavesti i sindikat zaposlenih o planiranim izmenama, uloživši prethodno napore za internu preraspodelu zaposlenih, ograničenje broja sati van radnog vremena, smanjenje broja radnih sati radnika, pružanje stručnog osposobljavanja i druge mere utvrđene zakonom, ali tuženi nije preduzeo nijednu od ovih mera, odnosno do završetka postupka nije pružio dokaze da je preduzeo bilo šta u tom pravcu“*
43. Takođe na ove navode podnosioca detaljno je odgovorio Apelacioni sud kada je odbio kao neosnovan *“žalbeni navod da od trenutka potpisivanja sporazuma*

između Vlade Kosova i tuženog, tužilac nema više od 3 godine radnog staža, ovo je za Apelacioni sud bez uticaja jer je važno to što tužilac na istom radnom mestu radi više od 10 godina i da se njegov ugovor o radu u smislu člana 10. stav 5 Zakona o radu smatra ugovorom na neodređeno vreme, tako da je istom mogao biti prekinut radni odnos samo pod uslovima utvrđenim odredbom člana 70. Zakona o radu, a ne nikako na osnovu člana 67. stav 1 i 3 ovog zakona, u kojem je navedeno da se ugovor o radu po sili zakona prekida istekom vremena trajanja ugovora.

44. Treće što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (iii) Da su redovni sudovi pogrešno protumačili član 10.5 Zakona o radu br. 03/L-212, iz razloga što se on ne može primeniti na preduzeće Limak, s obzirom na to da radnik nije imao deset (10) godina neprekidnog radnog staža kod tuženog.
45. Sud primećuje da je Apelacioni sud je obrazložio *“Žalbeni navod da se u konkretnom slučaju radi o radnom odnosu privremenog karaktera u trajanju od tri godine je neosnovan jer je Limak Kosovo nastavio pravni subjektivitet bivšeg Aerodroma u Prištini i jer je njegov pravni sledbenik, što znači da je preuzeo odgovornost za radnike Aerodroma, tako da se tužiocu mora uzeti u obzir njegov rad na ovom aerodromu od 21.11.2003. godine. S obzirom na to da ovo radno mesto na kojem je radio tužilac i dalje postoji i da je tužilac ove poslove obavljao 10 godina, proizilazi da su oni trajnog karaktera.”*
46. Četvrto što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (iv) Da redovni sudovi nisu uzeli u obzir član 9.18 Sporazuma o JPP-u, prema kome, podnosilac zahteva preuzima obavezu da zadrži zaposlene na poslu u roku od 3 (tri) godine.
47. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o primenjivosti člana 9.18 SJPP-u, Vrhovni sud je obrazložio da je *“Sud je cenio i revizione navode da prvostepeni i drugostepeni sud nisu uzeli u obzir pravnu činjenicu i to onu iz člana 9.18 Sporazuma o javno-privatnom partnerstvu koji su potpisali Vlada Republike Kosovo i privatno preduzeće „Limak“ od 12.08.2010. godine, a na osnovu kog sporazuma preduzeće „Limak“ preuzima obavezu da zadrži zaposlene u radnom odnosu 3 godine, pri čemu nakon tog perioda ne snosi nikakvo ograničenje nakon treće godišnjice od dana stupanja na snagu ugovora o radu, i sud ih ocenjuje kao neosnovane jer je tuženi nastavio subjektivitet bivšeg Aerodroma u Prištini, preuzimajući odgovornost za zaposlene na Aerodromu, i ne postoji nijedan zakonski razlog i da je tuženi mogao da raskine radni odnos samo pod uslovima predviđenim članom 70. Zakona o radu a nikako na osnovu člana 67.1 i 3. ovog Zakona, u kojem se navodi da se ugovor o radu po sili zakona prekida istekom trajanja ugovora o radu. U konkretnom slučaju se obaveštenjem, onako kako je postupio tuženi, nije mogao tužiocu ne produžiti ugovor o radu, kada se njegov ugovor o radu smatra ugovorom na neodređeno vreme”.*
48. Dalje, Sud podseća da se podnosilac zahteva se takođe poziva na presudu KI138/15 Ustavnog suda i navodi da je *“primena materijalnog prava koja je mogla biti činjenica, bila odlučujući faktor u donošenju presude tog suda, ali Vrhovni sud nije uopšte rešio ovo pitanje, već je samo utvrdio da su sudovi nižeg stepena pravilno primenili odredbe materijalnog prava”.*

49. Što se tiče tog navoda podnosioca zahteva, Sud podseća da se taj slučaj razlikuje od slučaja koji je pred nama, zbog sledećeg obrazloženja: (i) pitanje disciplinskog postupka protiv zaposlenog kod podnosioca zahteva u tom slučaju je razmotreno na drugačiji način od strane redovnih sudova; (ii) nije bila jasna pravna osnov, kojom je sproveden disciplinski postupak; (iii) bilo je kontradiktornih elemenata u odlukama nižestepenih sudova. Pored toga, Apelacioni sud je primenio i koristio za obrazloženje Administrativno uputstvo, koje je proizašlo iz Uredbe o državnim službenicima, a ne iz Zakona o radu. Ovaj argument, iako je pokrenut od strane podnosioca zahteva u ovom slučaju, nije razmotren od strane Vrhovnog suda (vidi: slučaj Ustavnog suda KI138/15, *Sharr Beteiligung GmbH*, presuda od 4. septembra 2017. godine).
50. Sud ponavlja na prvom mestu da nije njegova funkcija da se bavi greškama u činjeničnom stanju ili pogrešnom primenom prava koju su navodno učinili redovni sudovi, osim ako greške i pogrešna primena prav nisu takve da su povređena prava i slobode zaštićena Ustavom (*Garcia Ruiz protiv Španije* [VK], br. 30544/96, § 28, ECHR 1999-I).
51. U svakom slučaju, pre svega redovni sudovi su u obavezi da rešavaju problem tumačenja domaćih zakonskih propisa. Ovo se posebno odnosi na tumačenje od strane sudova pravila proceduralne prirode (*Pekinel protiv Turske*, br. 9939/02, stav 53, 18. marta 2008). Uloga Suda je samo da odredi da li su efekti takvog tumačenja su kompatibilni sa Ustavom u celini i sa principom pravne sigurnosti, garantovano članom 6. posebno.
52. Sud ponavlja da član 6 EKLJPi član 31 Ustava obavezuje sudova da obrazlože razloge za svoje presude, ali se to ne može se razumeti kao obaveza suda da detaljno odgovori na svaki argument podnosioca (vidi *Van de Hurk protiv Holandije* presuda od 19. aprila 1994. godine, Serija A br. 288, str. 20, st. 61). U kojoj meri će Sud ispuniti obavezu da obrazloži razloge može da varira u skladu sa prirodom odluke. Ona je takođe potrebno uzeti u obzir, inter alia, raznolikost podnesaka koje stranka u postupku podnesu može dovesti da sudovi naprave različita pravna mišljenja i zaključke u izradi presuda. Zato je pitanje da li je sud ispunio obavezu da obrazloži razloge svoje odluke, koja proizilazi iz člana 6 Konvencije, može se odrediti samo u svetlu okolnosti svakog pojedinačnog predmeta.
53. Sud shodno tome utvrđuje da je podnosilac imao pogodnosti kontradiktornog postupka, mogao je, u raznim fazama postupka, iznositi tvrdnje i dokaze koje je smatrao bitnima za svoj predmet, imao je priliku delotvorno pobijati tvrdnje i dokaze koje je iznela suprotna strana, redovni sudovi su saslušali i ispitali sve njegove tvrdnje, koje su, gledano objektivno, bile bitne za rešenje predmeta, činjenični i pravni razlozi za pobijanu odluku su detaljno izneseni, te je stoga postupak, uzet u celini, bio pravičan (vidi: *mutatis mutandis*, presudu ESLJP-a od 21. januara 1999. godine, *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, stavovi 29 i 30).
54. Shodno tome, Sud utvrđuje da pravo na fer i pravično suđenje garantovano članom 31 Ustava i članom 6 EKLJP nije povređeno odlukama javnih organa.

55. Sobzirom da podnosilac zahteva nije uspeo nije predočio dokaze, činjenice i argumente koji ukazuju na to da su postupci u redovnim sudovima povredili njegovo pravo na fer i pravično suđenje garantovano članom 31 Ustava i članom 6 EKLJP, Sud se neće upuštati u razmatranje daljih navoda podnosioca zahteva zato što povrede ostalih prava koja su garantovanih članovima 24. 32 i 46 Ustavom kao i člana 1 Protokola I EKLJP podnosilac zahteva navodi kao posledicu povrede prava na fer i pravično suđenje.
56. Sud podseća da sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom odluka Vrhovnog suda ili pominjanje članova Ustava, nije dovoljno da se izgradi tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrdi takva povreda Ustava, podnosioci zahteva treba da obezbede obrazložene navode i uverljive argumente (vidi: mutatis mutandis, slučaj Ustavnog suda KI136/14, Abdullah Bajqinca, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).
57. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan, na ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, i pravilom 39. (2) Poslovnika o radu, dana 27. maja 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

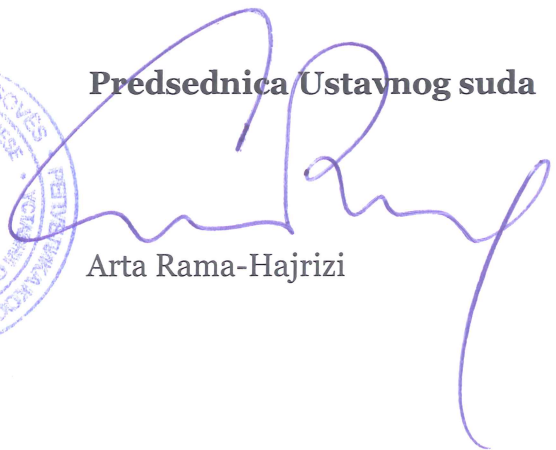
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi